

[Helge Larsen.]

Der er mange ting, jeg meget gerne vil have nærmere belyst, men jeg vil også gerne sige til den højtærede minister, at det forekommer mig, at der i lovforslaget er mange og meget væsentlige forbedringer.

Morten Lange: Der er ikke tvivl om, at det på mange måder er et vanskeligt tidspunkt at foretage en gennemgribende revision af biografteaterloven. Vi har i et relativt kort åremål haft en anden type af film, nemlig dem, vi kan se hjemme i fjernsynet som et ganske dominerende træk i det danske dagligliv, og hvorledes det i det lange løb vil indvirke på biografierne, er det naturligvis på nuværende tidspunkt svært at overse. Der er ikke alene en hel del konkurrence mellem filmen og fjernsynet i det almindelige forsøg på at skaffe sig et passende antal tilskuere hver for sig, men der er også en hel masse konkurrencemæssige forhold, idet en masse gode film ikke kan vises i fjernsynet under hensyn til forskellige bestemmelser o. s. v. Det er i det hele taget en sag, hvor vi næppe i øjeblikket kan se, hvordan den vil blive bragt i leje. På denne baggrund er det helt givet, at det er noget svært at nå frem til en virkelig klar stilling til, hvordan en biograflov, der skal kunne holde nogle år i fremtiden, egentlig skal laves. Men på den anden side er jeg ikke i tvivl om, at den gældende biograflov indeholder så mange bestemmelser, der trænger til revision, at det vel kan være rimeligt i denne samling i hvert fald at begynde på et sådant revisionsarbejde. Så kan vi se, hvor langt vi kommer, og det er jo muligt, at visse af problemerne vil være afklaret inden vedtagelsen.

Hvad angår det lovforslag, vi har fået forelagt, kan jeg med det samme erklære mig for tilhænger af, at bevillingssystemet opretholdes. Jeg så endda meget gerne, at man gik betydelig længere i bevillingssystemets tilrettelæggelse end til det, som fremgår af lovforslaget. Der er jo stadig væk hovedvægten lagt på bevillinger til enkeltpersoner.

Heldigvis fastslår loven da også noget om disse enkeltpersoners kapacitet; det skal dog være folk, der har en vis indsigt i filmsforhold. Men det forekommer mig mere og

mere nærliggende at gå over til en helt anden form for bevilling, nemlig den at lade de enkelte kommuner direkte forestå driften af de biografer, som kommunerne skønner det rimeligt at opretholde i deres område. Jeg tror, at det giver et langt sundere forløb og i det lange løb — og for resten meget hurtigt — også vil kunne gøre det kunstneriske udbud af film betydeligt bedre og sikrere. Dette er naturligvis en ganske betydelig ændring i forhold til, hvad der er praksis her i landet, men så vidt jeg har forstået, er det i nogle af vore skandinaviske broderlande ikke et forhold, der er særlig ukendt.

Det er jo også klart, at dette, at loven allerede fastslår, at en kommune kan være bevillingshaver, betyder, at man formentlig ikke har haft særlig dårlige erfaringer på dette område, og jeg så meget gerne, at der kom en yderligere streg under denne kreds af bevillingshavere, så den blev den dominerende gruppe. Naturligvis skal mine indvendinger ikke forstås således, at jeg synes, det er en fejl, at statens filmcentral får en bevilling til forevisning af film. Det forekommer mig særdeles logisk, at den skal have det. Derimod forekommer det mig mindre rimeligt, at man har indført en bestemmelse om, at diverse folkeoplysende landsorganisationer kan få en biografbevilling. Det kunne være rimeligt, hvis det at drive en biograf var en virksomhed, der hørte tæt sammen med den pågældende organisations almindelige virke, men jeg har fornemmelsen af, at det i højere grad virker i retning af, at det er en slags lotterikollektion, hvorved man får en lille skærv til organisationens drift, noget, som er organisationen særdeles vel undt, men noget, jeg heller så at den fik på anden og mere regulær måde.

Jeg tror, at spørgsmålet om bevillingerne og den måde, de bliver uddelt på, er et af de hovedproblemer, der må debatteres i forbindelse med loven om biografer. Der er heller ingen tvivl om, at det er dér, vandene er delt mest i dette hus.

Jeg har som sagt den opfattelse, at vi får det bedste udbud af film til befolkningen, hvis vi overlader bevillingerne til kommunerne. Det er en principændring i loven, som jeg naturligvis gerne så gennemført,